II. Laulud.

1. Last ällitseden.

Äiu, äiu, kiigu kiigu, Äiu latse älli sisse
Kiigu latse kiige sisse. Kussu kussu, kiigu kiigu,
Kussu kussu kiigokene, Kiigu kiigu kiisakukke.
Tsuu latse suurembesse, Kaswa latse karjatsesse
Esä emä pikutsesse, Sõtse welle suurutsesse.
Tsuu latse surma poole, Kiigu latse kiriku poole
Pää perän, jala ihen, Pää lits liiwa sisse
Jala musta mulla sisse. Tsuu latse, kiigu latse.
Tsuu latse surma sisse, Kiigu latse kirstu sisse.
Käe risti rinna pääle, Risti puu will ana pääle.

2. Karjatse laul.

Perenaene naesekke, Peremies ja mihekene,
Anna mulle ajuut leibä, Pane pääle paksu piimä!
Ma aja lehmä lepikusse Härjä ojä maa pääle
Kitse mere kallastele Lamba laia lagedale.
Kui sa i anna ajuut leibä, Ei pane pääle paksu piimä
Ma löö lehmä lepä wastu Härjä ojä maad wastu.
Kitse mere kiwe wastu, Lamba laia lagut wastu.

3. Laula laula latsekke.

Laula laula latsekke,
Latsel kerge keelekke.
Mesilese meelekke,
Äilese äälekke.

III. Seeda ja tõist.

1. **Tilpimine** on üits nõiutus, kudas waraste täädä tahetas saia. Siandse nõiutuse oietas nõiutajatest muidugi salaja. Ma johtusi kui wäikse poisike, kord nende tembutuse pääle nägeme, ta olli järgmine: Punatse lõngaga saap ütesse sõlmi ütte kõrrage sisse kiedet, selle lõngaga kiedetes sis üits wõti, kelle [illegible] rist keele siben om, laulu raamatu wahele, laulu „Aamen ammu Isal olgu" kotale kinni. Selleperäst just selle laulu kottale, et selles laulun kige rohkemb „aamnit" om, nimelt 20 tüki. Nüüd wõtawad kaits nõiutajat wõtma pää oma ää kaie nimetsi sõrme pääle, kuna kolmas nõiutaja loeb: „Näitä, näi=